





Bij de voorplaat

Wat is er de laatste maanden hard gewerkt en bijna alles door eigen mensen. Ook staat er weer een (kleinere) nieuwe blokhut. Verder weg van het gebouw waardoor er meer terras bij is gekomen. De blokhut wordt nog in de verf gezet. Als dat is gedaan dan worden er weer coniferen geplaatst om de blokhut heen. De gevel is gerepareerd, er worden nog twee trespa panelen vervangen. Als dat is gedaan dan is er van de brand niets meer te zien.

GROTE DANK AAN ALLEN DIE HIER AAN MEEGEWERKT HEBBEN ZOWEL DOOR FINANCIËLE BIJDRAGEN ALS DOOR HULP BIJ ALLE WERKZAAMHEDEN.



Omdat "Laat eens iets van je horen" niet meer verscheen bleven er nog een paar tegeltjes voor publicatie over. Ze zijn misschien niet meer helemaal up-to-date maar nog steeds leuk om te lezen.



Bij de voorplaat:

Alle stoelen zijn weer rookvrij gemaakt, net als de vloerbedekking en de hele kantine. Jammer dat wij er voorlopig niet in mogen.

LIDMAATSCHAP

Deze tekst dient wettelijk altijd vermeld te worden, zowel in het "orgaan" van de vereniging als op de homepage van de website.

Stilzwijgende verlenging van het lidmaatschap voor een jaar blijft mogelijk voor (sport)verenigingen indien het lid niet opzegt. De leden hoeven dus niet jaarlijks persoonlijk een brief te krijgen waarin gevraagd wordt of zij nog lid willen blijven.

Volgens artikel 7 van de statuten van de vereniging geldt het volgende:

4.

Het lidmaatschap eindigt door:

- a. opzegging door het lid;
- b. het overlijden van het lid;
- c. roeyement door de vereniging;
- d. opzegging door de vereniging.

5.

a. Opzegging door het lid is mogelijk tegen het eind van het verenigingsjaar met een opzegtermijn van twee maanden;

b. Opzegging door het lid is mogelijk binnen één maand nadat:

1. een besluit van de vereniging, waarbij de rechten van de leden zijn beperkt of hun verplichtingen zijn verzwaaard aan het lid is bekend geworden of aan de leden is medegedeeld; het besluit is dan niet op het lid van toepassing. Tot een dergelijke opzegging is het lid niet bevoegd, voorzover het besluit de geldelijke verplichtingen van alle leden verzwaaard;
2. een besluit tot omzetting van de vereniging in een andere rechtsvorm of tot fusie van de vereniging aan hem is bekend geworden of aan de leden is medegedeeld.

Opzeggingen moeten altijd schriftelijk gedaan worden.

6. Wanneer het lidmaatschap in de loop van het verenigingsjaar eindigt, blijft niettemin de contributie voor het gehele verenigingsjaar verschuldigd.

EINDE VAN DE VERHALEN UIT "LAAT EENS IETS VAN JE HOREN"

Zoals reeds eerder is aangekondigd zouden de bouletins gevuld worden met de verhalen die de leden hebben gestuurd naar aanleiding van "Laat eens iets van je horen." Dit nummer is het laatste nummer waarin deze verhalen staan.

Er was ook geen ander nieuws met als oorzaak de Corona. Van de belangrijkste onderwerpen zijn jullie steeds via mail op de hoogte gehouden. Wij hopen dat er binnenkort weer normaal materiaal komt om het Bouletin te vullen. Waarschijnlijk komen er nog 5 edities uit voordat wij overgaan tot een digitale versie van een soort Nieuwsbrief.

De vorderingen met het restaureren van de brand vorderen goed en zijn bijna klaar. Dan komt er weer tijd om, op de corona na, na te denken over de gebruikelijke gang van zaken. Er komen waarschijnlijk weer competities aan, wel in aangepaste vorm, want spelen in de hal is voor de meeste spelers nog angstig, gezien de ventilatieproblemen die de ronde doen. Meer daarover volgt zodra wij op de hoogte zijn gesteld door je NJBB en District West. Ook zullen wij proberen of de interne toernooien weer opgestart kunnen worden.

ZIE JE ZE VLIEGEN?

LETTERLIJK dan. Wat een vraag!. Wie zijn ZE? Het zijn er wel honderd, vooral tegen de avond verzamelen ze zich in de lucht vaak twee aan twee. Scherend over de Prinsenhof, zoekend naar bomen om te overnachten en zitten ze er eindelijk, ineens vliegen ze weer weg. Brutaal als de neten. Maar wel heel duidelijk een hiërarchie in de groep. Het is me een stelletje, ik kan er van meepraten. Er is er één bij en dat is mijn vriendje. Hij ziet er ook anders uit. Hij heeft veel witte veren! volgens mij had zijn vader of moeder een date met een ekster. Ik ken hem al drie jaar. Een stuk eigenwijs, maar wel trouw, die kauw. Als hij honger heeft, dan meldt hij zich op de tuintafel vlak voor het raam waar we zitten te ontbijten, kijkt met een paar priemende oogjes van ~komt er nog wat van~?

Sta ik op om naar de keuken te gaan, loopt`ie over de tafel mee totdat ik uit zicht ben en zit dan voor de keukendeur te wachten. M`n vriendje wordt dan getrakteerd op een kaaskorstje. Is er niemand in de buurt, begint`ie te eten, komt iemand in de buurt dan is het wegwezen. Leuke vogel, maar niet allemaal!! Die andere krengen voorzien het in het voorjaar op ontluikende spruitjes van de krokussen en trekken subiet de bolletjes uit de grond. En als ik gras gezaaid heb moet het worden afgedekt, want in no time hebben ze in de gaten dat er wat te halen is. Ze zijn wel trouw, want ze blijven hun hele leven bij elkaar. Je ziet ze dan ook heel vaak twee aan twee vliegen of samen fourageren. We kunnen er nog wat van leren!!

Ook ervaringen met vogels? Laat het weten.

Hans Hoogenkamp

Gedichtje

Als ik mijn ogen sluit in de tuin
en de zon brand mijn lichaam bruin

Je hoort de bomen ruisen

en de vogels voorbij suizen

Dan heb ik toch een naar gevoel

Ik mag niet naar de jeu de bou

De verveling gaat toe slaan

en dat mogen we niet toestaan

Het coronavirus heeft veel nare dingen gebracht
daarom hou je gezond, veel sterkte en kracht.

John Wortel

"Kunstmatige insinuatie".

Na twee van mijn stukjes zal het wel duidelijk zijn: ik ben dol op taal!

Van Kooten en de Bie waren altijd met taal aan het goochelen: Toen de boze buurman er aankwam werd hij bang en "koos hij wel eieren voor zijn hazepad" (hij ging ervandoor...). Of: "Mensen, ik ga dit uitleggen m.b.v. een "demonstructiefilm". "Zwijgstront": als partners ruzie hebben (er is "stront aan de knikker" zagezegd en beide echtelieden trekken zich terug in uren of dagen zwijgen). Of je Koot en Bie nou wel of niet leuk vond...wat hebben zij veel aan onze taal veranderd en toegevoegd!

Wij lieten de buitenkant van ons huis een keer schilderen door een echte Haagse schilder. Hij gebruikte soms bewust wat moeilijker taalgebruik, maar dat klopte niet altijd. 's Avonds kluste hij bij "om geen zwart zaad te hebben" (om niet op zwart zaad te hoeven zitten). Hij was ruim een jaar gescheiden en zijn zoontje van 6 moest ineens na de zomervakantie naar een ander gebouw. Waarom? De twee scholen uit de buurt waren "gefusilleerd" (gefuseerd) en daardoor moest zijn zoontje ineens naar een gebouw véél verder van huis. Hij was er boos over...

De schilder had sinds een week of zes een nieuwe vriendin. Maar: die vond z'n huis niet leuk en veel te ouderwets. "Ik denk er over om bij je in te trekken, maar dan moet je wel je huis opknappen en je inrichting veranderen. Hier kan ik niet in leven, zo kan ik me niet gelukkig voelen! Enfin, hij alles opnieuw geschilderd en behangen, dagen geklust, alles tip top in orde. Hij zei: "Ik dacht: ik moet meteen "spijkers met hamers slaan" (spijkers met koppen slaan), maar wil ik niet kwijtraken!" Een week geleden was ze bij hem ingetrokken. Op een dag kwam hij diepbedroefd bij ons binnen met z'n schilderspullen en bijna snikkend zei hij: "Kwam ik gister thuis...al haar spullen verdwenen, echt álles!...bleek dat ze zo maar ineens "met de horizon vertrokken was", erg hè!"

Mijn oma van Unnik uit Dordrecht (slimme tante, maar mocht niet doorleren) praatte vrij plat Dordts. Op haar 98e (zelfstandig wonend, dubbel bovenhuis) zei ze: "Ik ga vanaf nu niet meer de hoge trap op bij het schoonmaken. Voor je 't weet "leg je op je snufferd"! Ze vertelde: "Mijn vriendin Jaantje heeft "een nieuwe uitlaat". Het ging in eerste instantie aan ons voorbij, mijn broer zei: dat groene autootje heeft ze toch? Heel nuchter zei ze dat Jaantje zélf een nieuwe uitlaat had. Een stoma dus. Na de operatie had Jaantje ook een "hallekinásie"! Ik vroeg haar wat dat was, want ik kende dit begrip niet. Ze zei: "Dan ben je helemaal in de war en zie je dingen die er niet zijn." Aha, er was dus sprake van hallucinaties!

Oma's andere vriendin d'r dochter kon maar geen kinderen krijgen. Na jaren was het uiteindelijk toch gelukt. Volgens mijn oma via "kunstmatige insinuatie". Nou, is dat geen wonder? Nu ik dit schrijf denk ik ineens: zou ik zélf indertijd misschien ook via kunstmatige ins....eh.....?

Mijn oma is raar aan haar eind gekomen: middenin

de nacht, in het donker, liep ze naar het halletje. Ze moest naar de wc. In de hal: links trapgat met heel steile trap, rechts wc-deur. Je voelt 'm aankomen: slaapdrongen nam ze helaas de verkeerde afslag.....99 jaar oud.

Wim van Unnik.

Opnieuw even over het dilemma.

In mijn bijdrage in nummer 3 van deze serie vertelde ik over het genante dilemma in deze tijd om te hopen dat het coronavirus mij toch nog iets goed zou brengen. Namelijk het behoud van mijn cluppie ADO in de eredivisie. Als de competitie zou worden gestaakt, lag het voor de hand dat er niet gepromoveerd en niet gedegradeerd zou worden. Althans dat dacht ik. We hebben de soap van de KNVB inmiddels achter de rug en wat blijkt, ja hoor ADO mag op het hoogste niveau blijven spelen.

In aflevering 5 werd al gemeld dat ik wel blij zou zijn met dit besluit. Nou ik moet eerlijk zijn, dat ben ik maar een heel klein beetje. ADO speelde zo ongelooflijk slecht en stond er ook zo dramatisch voor in de stand, dat het eigenlijk volstrekt onverdiend is. Ik merk ook dat door deze nare coronatijd de waarde van voetbal toch behoorlijk is gezakt in mijn beleving. Ik mis het plotseling veel minder dan gedacht.

Wat ik wel erg mis, dat zijn de eigen activiteiten zoals zingen in mijn koor De Gatezangers in Duivenvoorde, golfen met mijn vrienden op Leeuwenbergh. Maar ook natuurlijk het spelen met de vrienden bij Grand Cru. Nou heb ik een frozen shoulder opgelopen, dus eigenlijk is het beter niet te spelen, maar ik deed het wel. En je weet het, als iets niet mag, oh wat is het dan aantrekkelijk om het toch te doen! haha. Ook weer een dilemma.

Maar je weet, "speel je de boules maar 1.5 meter weg, dan heb je vette pech".

Het ga jullie goed en hopelijk tot snel!

Kees Tap

Ingezonden brief

Beste boulevardvrienden.

Ons bestuur heeft veel zorgen en krijgt het behoorlijk voor de kiezen. Nou kunnen wij elke week onze dank en waardering uitspreken, maar het hebben van grote zorgen als vrijwilliger is natuurlijk niet echt de bedoeling. Vooral deze geldzorgen hoor je niet te hebben. Maar die zijn er wel en die zorgen zijn in feite ook onze zorgen. Want, hoewel we niet mogen spelen, moeten we er wel voor waken dat de boel niet failliet gaat.

Het is geweldig te lezen dat er spontaan al veel geld is binnen gekomen, maar ik vrees dat dit lang niet genoeg zal zijn om alle gaten te dichten. We wisten al dat het bestuur in de Algemene vergadering met plannen zou komen om bijvoorbeeld de prijzen aan de bar te verhogen of een verhoging van het lidmaatschapsgeld voor te stellen. Dit is niet doorgegaan vanwege het verbod op "samenscholingen".

Volgende week krijgen de meesten van ons vakantiegeld en voor zover nu bekend wordt het nog lastig

dit geld uit te geven. Als we nu allemaal 25 euro, als een soort vrijwillige contributieverhoging van dit vakantiegeld overmaken, dan kan dit bijdragen aan minder zorgen voor onze harde werkers. Doe net alsof je aan de bar een rondje geeft en maak 25 euro over. Schenk thuis zelf een biertje of wijntje in en je hebt een dubbel goed gevoel.

En je weet, "al is het geen anderhalve meter bier, doneren geeft je veel plezier".

Kees Tap

Hallo allemaal,

Zestien jaar geleden gingen wij voor het eerst naar Gambia.

Gambia zei ik tegen Theo ... hoe kom je op dat idee???

Hij had bij zijn kapper gehoord dat het maar zes uur vliegen is, mooie weer en vriendelijke mensen.

En ... zo zwart!

Je houdt van Gambia of niet.

Als je uit het hotel komt staan er altijd wel een paar mannen die je het land willen laten zien.

Ze moeten ook een boterham verdienen.

Wij maken altijd een vriendelijk praatje en zeiden dan "als we je nodig hebben dan roepen we je wel".

Dan heb je het minste last van deze mensen die ook willen werken.

Ze kunnen soms weleens erg opdringerig zijn en dan wordt Theo echt boos.....

Bij het zwembad deelde een man de handdoeken uit en maakte een praatje met ons.

Hij was eigenlijk de hotel schilder, maar moest invallen voor zijn zieke collega.

Theo was toen ook schilder en Dodou dus ook. Dus een praatje was snel gemaakt.

De meesten mensen spreken Engels. Al een paar jaar leren de kinderen Engels op school.

De volgende dag kwam hij ons op het strand opzoeken en bracht fruit voor ons mee.

Het was niet alleen ...hebben hebben, maar ook geven.

Voor mijn moeder zelfs een jurk.

Het contact was gelegd.

Na vijf jaar zijn wij weer naar Gambia geweest. We zaten in Cape Point. Helemaal in het noorden.

Dodou zijn vrouw was zwanger en hij vroeg ons of we eens mee wilden gaan naar zijn vrouw en kinderen.

We kwamen in zijn compound en werden hartelijk verwelkomd. Alle kinderen kwamen langs voor wat snoepgoed, pennen en gebreide poppetjes.

Deze had Door van de Meer voor hun gebreid.

We mochten blijven eten en dan moet je niet kieskeurig zijn.

Gewoon allemaal met je hand eten uit één wok. Toen er kinderhandjes bij kwamen, die eerst hun snottebel af hadden geveegd zijn we maar gestopt en zeiden dat het heerlijk was, maar genoeg.

In die vakantie besloten we de studie van de kinderen te gaan betalen.

Ze hadden toen vier kinderen met een leeftijdsverschil van 7 jaar.

Zijn vrouw Mariama was 14 jaar toen ze haar eerste kind kreeg.

De kinderen groeiden op en per kwartaal maakten wij geld over op Dodou zijn bankrekening.

Dat was ook zo mooi toen we die rekening gingen openen.

Een smile bij Dodou van oor tot oor. Echt niemand heeft daar een rekening. Ze hebben geen geld en zeker niet over!!!!

De kinderen werden groter. De oudste dochter ging naar Senegal om Frans te studeren.

De oudste zoon naar de Universiteit in Lefke op Cyprus. Hij studeert daar nu Internationaal Recht.

Toen kwam er nog een kindje bij. Maar daar betalen we niet meer voor. Dat mogen de oudste kinderen straks gaan doen.

Hij kan nog wel meer kinderen krijgen!!

Maar nu ff terug komen op het jeu de boules.

In januari van dit jaar zijn we weer geweest.

Blij dat we zo vroeg gegaan zijn, want we waren eerst van plan om in Maart te gaan.

We zaten bij het zwembad met jonge aardige mensen te praten.

Hun laatste ochtend en zij gingen regenmatig met een Duits echtpaar Jeu de boules spelen in een zandbak.

Ze hoorden dat wij dat ook speelden en vroegen of wij zin hadden om het van hun over te nemen.

Die avond kennis gemaakt en gelijk een partijtje gespeeld.

Zij spelen al vele jaren en wij dachten Ach .. als het maar gezellig is.

Wij wonnen de partij!! Niet verwacht.

Op het zand kunnen de ballen niet rollen. Dat is toch wel een hele andere manier van gooien.

Maar de volgende dag ging ik met de Duitse mevrouw spelen en wonnen de vrouwen.

Menig keer.....

Het ging me goed af.

Zo kwam ik op het idee om ook eens hier op het strand een poging te gaan wagen.

Ruimte genoeg en misschien nog leuk ook.

Het moet er nog van komen.

Maar we gaan het zeker doen. Misschien een idee voor andere mensen van de club.

Succes.

Gezellige groetjes

Theo Meester, Lida Goosen

Ook wij moeten onze vrije tijd anders gaan gebruiken en vooral in huis zinvolle bezigheden zoeken.

Zoonlief kwam enthousiast met een cadeau: een puzzel van 2000 stukjes.

Over de foto op de doos van het Italiaanse Cinque Terre waren we heel enthousiast.

Dat riep mooie herinneringen op van die prachtige kust, waar je heerlijk kunt wandelen.

Maar we schrokken van de afmeting: 1 meter bij 80 cm.

Er werd een speciaal bord van die afmeting gemaakt die ook nog op het campingtafeltje moest passen.

We zijn nu 4 weken en vele uren puzzelen verder en 1/3 is klaar.

Door de gehele kamer liggen hoopjes gesorteerde puzzelstukjes op karton/dienbladen.

Wat een geduld werkje is dat!

Voor Piet wilde zich niet laten kennen en ging stug door maar de moed zonk hem regelmatig in de schoenen.

Of we de puzzel afmaken is nog de vraag?

Wie het aandurft mag hem komen lenen!

We missen de Jeu de Boule, zeker nu we buiten kunnen spelen maar ook de gezelligheid van de club.

Maar er komt een tijd dat het achter ons ligt. We blijven optimistisch.

Piet en Ine Balkenende.

Er kwam een vraag, hoe ben je lid geworden van Grand Cru '82? Daar wil ik wel iets over vertellen. We schrijven het jaar 1989. Mijn zus Gerda, zij was al en tijd lid van Grand Cru, vroeg herhaaldelijk of ik mee wilde gaan boulen bij Grand Cru. En herhaaldelijk zei ik, daar heb ik helemaal geen zin in. De hele middag een balletje gooien, dat is niets voor mij. Tot ik uiteindelijk over stag ging en zei, ik ga een keertje mee. Op een middag, wij op de fiets naar de heuvel, waar toen werd gespeeld. Na kennis gemaakt te hebben met het spel en de sfeer van de club geproefd te hebben was ik helemaal om en zei, ik word lid. Aan de thee zat ik naast Hijmen Esseveld en hij zei tegen mij, meisje je moet lid worden, wij hebben zo'n gezellige club!

Dit alles gebeurde 31 jaar geleden en wat was het gevolg? Ik werd steeds enthousiaster en al heel gauw draaide ik bardiensten mee, dat heb ik een aantal jaren gedaan. Een paar jaar later, in 1992, we waren toen al verhuisd naar onze huidige locatie op het Fluitpolderplein, werd er op een ledenvergadering voorgesteld, dat er iets voor de zieken gedaan moest worden. Daar had ik wel oren naar en samen met Hans Pohlkamp hebben we de Ziekencontacten gestart. Later uitgebreid met nog een paar leden. Dat is ook alweer 28 jaar geleden. En of dat nog niet genoeg was, kwam er nog meer op mijn pad en wel de Bal-in-de-zak. Wat een leuk werk om de wedstrijdleiding te doen voor zoveel enthousiaste leden van Grand Cru '82. Samen met Sjef doe ik dat al ruim 17 jaar en we hopen het nog een poos te mogen doen. Dit heb ik jaren geleden niet kunnen vermoeden, dat ik zo zou meeleven met de vereniging.

Nu de jaartjes gaan tellen kan ik niet zoveel meer boulen, maar 1 wedstrijd op een middag dat lukt nog wel vandaar dat ik op donderdagmiddag veel in de kantine zit met mijn puzzels. Mijn bezigheden gaan verder natuurlijk gewoon door. Of wij de Bal-in-de-zak dit jaar nog zullen meemaken, valt nog te bezien maar we houden de moed erin en hopen gezond te blijven.

Janine Marseille

Vliegende koeien?

Ik was een keer met mijn ouders in Venetië, op het San Marcoplein. We verbaasden ons over de prachtige gebouwen, maar zagen ook honderden duiven lopen en vliegen. Vlak bij mijn vader stond een Nederlander met een vrij kaal hoofd. Alleen rond de oren had hij nog een paar plukjes haar. Ineens hoorden we "flats"...het bleek dat een duif zijn poep precies op dat kale hoofd had gedeponeed. Ik moest meteen vreselijk lachen omdat het zo'n zot gezicht was en...de betreffende man werd behoorlijk kwaad. Hij stond half binnensmonds te schelden op die duiven en hun "mik". Een Vlaming die vlak achter de man stond lachte niet, maar zei wel heel droog: Awel menier, wat studeer jij verdutst te kijken, vermits jij enen kwak op uwen kop hebt gekregen! Ge hedde nog geluk gehad dadde de koeien nie kunne vliege!! Toen lagen we met z'n allen in een deuk.....zelfs de besmeurde Nederlander...

Onze vorige wijkagent had als achternaam Janet. Een stoere brede vent. Als je zou zeggen: awel, 'k iek ben toch genen janet!!, dan betekent dat: zeg, ik ben toch geen homo! Wat zeg je tegen iemand met een grote boezem? Awel, u hebt veel volk in de statie! Als je als vrouw een nieuwe broek hebt aangetrokken die te strak zit in het kruis, zeg je: amai, die'n spannende broek zit nie gemakkelijk aan mijnen foef!

Helaas is onze bouleclub nog altijd in de wiggeling (uit de circulatie) en is er weinig wemeling (er is niemand, geen beweging dus) in de kantine. Ooit gaat dat veranderen... Allez 't ga u goe, wees courageus en blijf gezond!

Nonkel Wim

CAMPINGKAMPIOEN PETANQUE IN FRANKRIJK

Voor dit verhaaltje moeten we heel wat jaren terug. We schrijven 1998 en Ria en ik trokken met de caravan naar de Provence in Zuid-Frankrijk (departement Vaucluse). Vlakbij het leuke stadje Apt lag daar, aan de rand van het Luberongebied, een kleine camping met de naam, hoe kan het ook anders, Le Luberon. Deze camping werd voor 95% bevolkt door Fransen en dat was precies wat we zochten. Het ging er ook echt "op zijn Frans" aan toe. De elektrische voorzieningen waren in die tijd nog niet zoals nu en toen wij op een plekje aan de rand van de lavendelvelden wel erg ver van het dichtstbijzijnde stroompunt stonden, was dat geen enkel probleem. Het ene na het andere verlengsnoer werd aan elkaar geknoopt, zelfs tussen de bomen over de weg gespannen, bij een Fransman in zijn haspel geplugden... we hadden

stroom. En dat was nodig ook: Het was zo heet dat we een ventilator naar de roosters van de koelkast moesten laten blazen, anders kon je het apparaat beter als oven dan als koeler gebruiken!

Waarom we zo blij waren met al die Fransen was, omdat in die tijd en in die streek van Frankrijk (onder Lyon) de enige vorm van animatie die er was het (bijna) elke dag spelen van een potje petanque was. En dat hadden we de voorgaande dertien jaar in de Ardèche toch al aardig geleerd (?) Toevallig werd er een voor de camping belangrijk toernooi gehouden, opgedragen aan een oude, trouwe campingbezoeker die, in zijn jongere jaren, een begenadigd boulerscheen te zijn geweest. Zo'n officieel toernooi leek ons iets te hoog gegrepen en we besloten niet mee te doen. Ik liet me echter door een Fransman overhalen toch in te schrijven (Ria bleef standvastig, zoals altijd) en in het bekende mêlee-systeem werd ik op de grote dag gekoppeld aan een dertienjarig Belgisch jongetje. Ik kan me echt niet meer alle partijen herinneren, maar ik weet wel dat we ons kranig weerden. Zodanig zelfs, dat we kampioen werden en de begeerde beker wonnen. Dat daar ook een hoop geluk aan te pas kwam, daarover later.

Ik leerde hier voor het eerst dat er ook van vuile trucjes gebruik wordt gemaakt. Zo was er een speler, ik zal zijn naam nooit vergeten: Henri Carton, die bij het vaststellen van de punten aan het einde van een mène, telkens met zijn geslipperde voetjes tegen onze ballen aanliep met steevast de opmerking: "Oh, pardon". Maar nu komt het mooie: We hebben dit toernooi mede door een andere Fransman gewonnen. Monsieur en zijn medespeler waren namelijk, tijdens de middagpauze, uitgebreid aan de calvados gegaan, heerlijk gaan snurken en kwamen dus voor de middagronde niet opdagen zodat mijn Belgische partner en ik de partij wonnen met 13-0!

En we werden door de oude bouler bij de uitreiking van de beker nog omstandig geprezen ook! Ria was trots op ons, maar minder blij dat we 's avonds pas om 21:30 uur gingen eten.

Theo Proost

De ontmoeting.

95 jaar is hij en hij heeft twee kinderen die beiden al in de 60 zijn. Een zoon en een dochter. Hij eet regelmatig bij zijn dochter en zijn zoon kookt soms ook voor hem. Vroeger werkte hij als administrateur. Zijn vrouw is twee jaar geleden overleden.

Ik ontmoet hem in het park waaraan hij woont. Hij zit op zijn rollator onder een boom. Het is een warme dag. Als ik langsloop groet ik hem. Hij groet terug. Als ik iets verderop op een bankje in het zonnetje mijn Mac Donald lunch opeet (ja, die is voor afhalen weer open), komt hij langzaam naar me toe lopen en gaat tegenover me zitten. Hij begint spontaan van alles te vertellen. Hij vind het maar niks om alleen thuis te zitten. Hij heeft de hele dag niets te doen. Hij heeft geen hobby's en houdt niet van tv kijken. Als het mooi weer is loopt hij smiddags naar het park en gaat daar zitten

kijken naar de eenden en de mensen die voorbij lopen. Hij wacht daar, als het weer het toe laat, tot het bijna etenstijd is en loopt dan weer naar huis. Communiceren met hem is best lastig. Ik zie een gehoorapparaat, maar moet bijna schreeuwen om me verstaanbaar te maken. Een aantal keer komt het onderwerp Corona ter sprake. Hij begrijpt niet goed wat Corona is. Na de uitleg dat het een virus is waar nog geen vaccin voor is uitgevonden en waar op het moment veel, met name oudere en kwetsbare, mensen aan overlijden weet hij te vertellen dat er in 1918 ook zoiets geweest is. Hij weet niet goed meer wat het was, want hij was toen nog niet geboren zegt hij. Als ik het thuis opzoek blijkt het om de Spaanse griep te gaan. Een virus waar destijds veel jong volwassenen aan overleden zijn.

In de flat waar hij woont worden 4x per week ontmoetingsmomenten georganiseerd. Alhoewel hij aangeeft daar niet echt aansluiting te vinden met de andere bezoekers gaat hij hier vaak naar toe. Nu is het tijdelijk gestopt. Eerst begreep hij niet goed waarom. (Zou dit komen omdat hij minder dan een derde verstaat van wat er gezegd wordt?) Nu hij net van het Corona virus gehoord heeft begrijpt hij het wel en vraagt hij hoelang het nog gaat duren. Daar heb ik natuurlijk geen antwoord op, maar maak duidelijk dat het wellicht na 1 juni weer, beperkt, gaat lukken. Hij vraagt naar de datum van vandaag en rekt uit dat dat nog ongeveer 3 weken duurt. Er verschijnt een flauwe glimlach om zijn mond. Ach, zegt hij, het lukt vast wel om daar nog even op te wachten.

Na bijna een uur nemen we afscheid van elkaar. Hij geeft aan de ontmoeting plezierig te hebben gevonden en dat was wederzijds.

Henny Bult

Afscheid van Agila

Tot 2009 waren we in het bezit van Clio.

Ik weet niet meer hoe lang we haar hadden, maar inmiddels was zij achttien jaar oud en hard aan vervanging toe. Op een of andere manier lukte ons dat niet, waarschijnlijk gingen we liever op vakantie. We zijn dan ook heel wat keer naar Amerika geweest om familie te bezoeken, daar rond te trekken en hebben daardoor best veel gezien van dat werelddeel.

In 2009 dus, lukte het mij onverwacht wel om naar iets anders uit te gaan kijken, er werd toen ook nog eens een slooppremie uitgekeerd bij inruil, zelfs bij aanschaf van een occasion. Ik liet mijn oog vallen op Agila, ze had een opvallend groen kleurtje. Ik vond het appelgroen, de dealer zei kiwigroen, whatever. Haar leeftijd was op dat moment ruim zeven jaar.

Er stond 69.000 km op de teller en na ruim 10 jaar en de nodige ritjes, over het algemeen in Nederland, stond er nu 160.000 km op. In die tijd heb ik er dus 91.000 kilometer mee gereden.

Volgens de garage kwam er een behoorlijk dure reparatie aan en mijn Agila was dat helaas niet meer waard. Het werd tijd om te beslissen, laten repareren of afscheid nemen van mijn nu ook achttien jaar oude

Agila. Ik heb er altijd met veel plezier in gereden en vooral de hoge instap en de hoogte van de auto waren erg handig, ze was altijd makkelijk terug te vinden op een parkeerplaats. Het was alleen nu niet meer verantwoord om te blijven rijden en er moesten spijkers met koppen worden geslagen. De vraag was: occasion kopen of leasen. Eigenlijk had ik al heel lang gezegd, als ik moet vervangen ga ik leasen. De knoop al snel doorgeslagen, het is leasen geworden en nu rijd ik in een splinternieuwe Kia Picanto. Voor mij een ongekende luxe, maar helaas geen hoge instap meer. Dat is nu wat lastiger, vooral bij het uitstappen. Kniesoor!!

Wanneer bekenden nu een kiwigroene Agila zien rijden en denken mij te hebben gezien, er rijden in Leidschendam een paar Agila's met dezelfde kiwigroene kleur, hebben ze het helemaal mis. Nu moeten ze letten op een glimmende "brandweer rode" Kia Picanto.

Ik ben er super blij mee.

Nicolette

In de pauzes

Wilt u de boules in de (thee) pauze niet op de banen laten liggen? Graag meenemen of buiten de baan achterlaten

Nieuwkomers opgelet

Wanneer u pas lid bent geworden van onze vereniging kan het gebeuren dat u niet direct wordt uitgenodigd mee te spelen. Het is echter niet de bedoeling dat er nieuwe leden "aan de kant" blijven staan. Het beste kunt u er voor zorgen dat u bij de opening om 12:45 uur aanwezig bent omdat zich dan teams vormen.


D. Olsthoorn
erkend Elektro - Technisch bureau



Venestraat 83 - 85
2266 AX Leidschendam

Tel: 070 320 11 78
Fax: 070 317 91 83

Web: www.dickolsthoorn.nl
E-mail: info@dickolsthoorn.nl

D. Olsthoorn: 06 542 17 178
M. Olsthoorn: 06 273 81 399

Hallo lieve Jeu de Boules vrienden.

Hier een berichtje van Bianca en Tanja.

Halverwege augustus kwamen wij een keertje over de hei kijken bij jullie om te zien of deze sport ook iets voor ons zou zijn.

Eerlijk gezegd eerst wat lacherig saampjes, aangezien wij geen idee hadden wat de spelregels waren en het veel makkelijker leek dan het in werkelijkheid is.

Samen op een bankje naar de mensen kijkend hoe het ging vonden wij het gelijk eigenlijk al leuk. We gingen samen even een drankje doen op het terras. Gelijk kwamen er mensen op ons af om te vragen wat we kwamen doen en werd ons gelijk aangeboden om even mee te doen. Ongelofelijk hoe leuk wij ontvangen werden en ook nog eens ballen mochten lenen. We waren direct enthousiast geworden en zoals jullie weten nu lid geworden.

Nooit kunnen vermoeden dat dit zo'n sociale vereniging was met hele leuke en gezellige mensen. Helemaal top. Wij hebben het erg naar ons zin en zijn zelfs al vrijwilliger geworden. Veel hard werkende mensen ook, zoals het bestuur en de mensen erom heen.

Wij vinden het ook verschrikkelijk van de brandstichting, niet normaal gewoon. Hopen dat alles goed gaat komen en de Corona ellende een keer de wereld uit is. Kunnen niet wachten om weer te beginnen. Missen de mensen, de gezelligheid, het lachen en natuurlijk het spel.

Bij deze willen wij jullie alsnog bedanken voor de hartelijke ontvangst. Wij voelen ons helemaal opgenomen in de groep.

Voor iedereen een goede gezondheid gewenst en hopelijk snel tot ziens.

ps: Lieve mede boulders. We dragen de club toch allemaal een warm hart toe dus geef wat u kunt missen.

Groetjes Bianca en Tanja

Het verlangen

Weet u nog wanneer er voor het laatst is gespeeld nou ik niet meer omdat er veel tijd is vergeeld Ik verlang naar de oude wereld om mij henen zodat mijn boulevrienden die in mijn droom verschenen

weer op de baan de tegenpartij een lesje kan geven en het spel met vreugde kan beleven maar hoelang gaat dit nog duren met het coronavirus

en hoe moeten wij de banen indelen, dat is al een klus jullie zien er spelen vele dingen door mijn hoofd toch heb ik er altijd met de club in geloofd dat wij van die fantastische leden hebben die meeleven

maar ook veel geld aan de club van ons geven daar is het bestuur ook heel dankbaar voor in deze tijd dus houd je gezond en hopen dat het gauw over is wereldwijd.

John

DENK AAN EEN MOOI MOMENT

In deze tijd van corona-ellende zie je het allemaal wel

eens somber in. Maar ook in andere situaties komt dat natuurlijk voor. In een grijs verleden heb ik tijdens een cursus geleerd op momenten van somberheid of als je ergens bang voor bent, aan iets leuks te denken. Bijvoorbeeld aan iets waar je toch wel heel trots op jezelf was. En ik moet zeggen, als het probleem niet te groot is, helpt het echt.

Zo denk ik dan aan het moment dat ik door de finish kwam bij de Rotterdam-marathon op 17 april 1988. In die marathon wilde ik per se voor het eerst onder de drie uur lopen. Een echte mijlpaal voor amateurlopers. Ik kwam om precies te zijn in 2 uur 59 minuten en 40 seconden door de finish. Het was slechts 53 minuten achter de Ethiopiër Belayneh Densimo die met een tijd van 2 uur 6 minuten en 50 seconden een nieuw wereldrecord vestigde. Was ik daar toch mooi onderdeel van samen met meer dan 3000 andere lopers.

Nou ging dat allemaal voor mij niet zo maar. Na 39 kilometer was ik compleet uitgewoond en ging ik wandelen. Mijn broer Henk, die de hele marathon zo goed en zo kwaad als het lukte, met mij was mee gefietst (kon toen nog in die tijd), zag het gebeuren en begon mij onbedaarlijk uit te schelden. "Je wilde toch onder de drie uren eindigen eikel, lopen!!!! Het kan nog, het kan nog! Heb ik hiervoor 40 kilometer meegefietst!". Ik zal de verdere krachttermen achterwege laten, want die zouden toch niet door de screening komen ha ha!, maar ik zette mij weer in beweging, strompelde bijna de Willemsbrug op, maar opgejaagd door inmiddels duizenden toeschouwers kwam ik weer in het ritme. Eenmaal op de Coolsingel zag ik in de verte de grote tijd klok. Ik zag 2 uur 58 en nog wat. Het moest en het zou lukken. In een roes snelde ik naar de finish en yes, het was gelukt. Geweldig! Ik was een week stijf, maar onwijs trots. Het is lang geleden, maar deze ervaring levert mij ook in coronatijd nog steeds een brede glimlach op. Van mijn collega's op kantoor kreeg ik een grote bokaal, waar ik ook tijdens het maken van dit stukje nog naar kijk. Probeer ook eens trots te zijn. Het helpt echt!

Kees Tap

De berenfabriek.

Nu we in het jaar van de herdenkingen zijn wil ik even terug gaan naar het oorlogsjaar 1943. Het was al zover, dat er bijna niets meer te koop was in de winkels. En al helemaal geen speelgoed. Mijn zus Gerda was abonnee van Libelle. In één van die Libelles stond een patroon van een teddybeer. Dat patroon heb ik nog! Het leek mij wel iets om er één te maken. Zo gezegd, zo gedaan. En wat was hij leuk geworden! Ik dacht, daar ga ik iets mee doen. Wij hadden thuis een winkel en op een gegeven moment heb ik een bord in de etalage gezet met de tekst "HIER MAAKT MEN TEDDYBEREN. Hebt u een stuk stof, bijvoorbeeld van een oud gordijn of misschien wel teddystof, een klos naaigaren, en als het even kan houtwol voor de vulling, wilt u dat dan inleveren en ik maak voor u een teddybeer voor 10 gulden." Dat lijkt geen groot bedrag, maar in die tijd was dat royaal betaald. De opdrachten

stroomden binnen. Dat had ik niet verwacht. Ik ben achter de naaimachine gaan zitten en maar beginnen. Het was een naaimachine die met de hand werd bediend want elektrische machines bestonden er toen nog niet. De huiskamer leek echt op een speelgoedfabriek. Mijn vader maakte van triplex kleine rondjes met in het midden een gat waar een ijzerdraad doorheen ging voor de armen en benen, zodat die konden bewegen. Al met al zagen mijn beren er professioneel uit. Zo kon je met oude spullen weer nieuwe dingen maken. Wat gaf het een goed gevoel wanneer je daar kinderen blij mee kon maken. Hoeveel ik er heb gemaakt? Het waren er meer dan honderd.

Janinie Marseille

Een ander leven

Het spel petanque vindt iedereen erg fijn
En na afloop even gezellig aan de bitterbal en de wijn
Maar jullie weten het toch allemaal
Er is echter een verhaal
Daar zwerft een virus rond
En dat is voor ons erg ongezond
We moeten met 1.5 m afstand leven
Dat is natuurlijk geen leuk gegeven
Zeker niet als je met je maatje wil overleggen
Maar we kunnen dat niet hard op zeggen
En dan het gedoe om je bouls te reinigen
Nadat je het spel ging beëindigen
Daarom moeten we vol houden
Om de club te kunnen behouden
Dus dwing het bestuur niet om te mogen spelen
Maar steun ons als zo velen
Wij willen zo snel mogelijk open als bestuur
En zullen voorlopig moeten leven met dit avontuur
Dus lieve mensen van goede wil
We moeten eerst door deze bittere pil
Mensen houdt jullie gezond
En doe een kapje voor de mond

John

van Kan
STOMERIJ

BIJ
KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Prins Frederiklaan 167
Leidschendam
070 - 327 67 70
info@stomerijvankan.nl
stomerijvankan.nl

Wij zijn te volgen via facebook.com/stomerijvankan

STOPPEN MET WERKEN

Om te beginnen wat historie: in 1974 hebben Elly en ik de slagerij met woonhuis overgenomen van mijn ouders op het Sluisplein in Leidschendam. Mijn grootvader was daar begonnen in 1893 dus we waren de derde generatie.

In augustus 2001 komen we compleet onverwacht via een vleesgrossier in contact met een persoon die interesse had in ons pand, wij hadden een goed lopende zaak met een leuke boterham maar moesten daarvoor wel heel hard werken. 80 uur in de week was voor mij meer regel dan uitzondering en Elly stond ook meestal 40 uur per week in de winkel. Het pand stond niet te koop maar voor een bedrag dat ik zomaar noemde was er over te praten.

Om kort te gaan binnen een paar uur waren wij het eens en voor wij het ons echt realiseerden hadden wij alles verkocht, pand, winkel en woonhuis. Een paar dagen later werd een voorlopig koopcontract getekend en heb ik regelmatig in mijn arm geknepen of ik droomde of dat het echt waar was. 1 december 2001 hebben wij de slagerij officieel gesloten.

GRAND CRU

In september 2001 stond er een stukje in Het Krantje voor een open dag bij Grand Cru om kennis te maken met Jeu de Boules. Door ons drukke leven was er al jaren geen tijd voor hobby's en/of sporten maar ja we kregen nu immers meer tijd dus wij er naartoe overigens zonder ooit petanque gespeeld te hebben (alleen in de tuin met de kinderen met plastic ballen).

Wij werden op het Fluitpolderplein bij Boulodrome hartelijk ontvangen door verschillende (bestuurs)leden op het terras want het was mooi weer en jeetje (bijna) allemaal grijze kop... hoofden (maar als wij zelf in de spiegel keken zagen wij er óók zo uit). Maar ik zie oude bekenden bij wie ik op de lagere school in de klas had gezeten dus het contact was er gelijk en zijn met Dody en Jan Olijhoek een spelletje gaan spelen en zijn wij overgehaald om in oktober de beginnerslessen te gaan volgen en zijn NOOIT meer weggegaan.

Nu missen wij het door corona heel erg en voelen nu eigenlijk pas wat een heerlijke sport het is met zooveel sociale contacten en gezelligheid.

Elly en Mart Roozenburg.

DE START

Maandag 25 mei precies 29 jaar is Grand Cru 82 op deze locatie

En dan wordt er gestart met de grote operatie

Mannen komen aanlopen in werkpakken

Ze komen om de verbrande blokhut aan te pakken maar wat hadden de heren bedacht

Er werd een container gebracht

hierin werd alles in gestort

daarna ging het op transport

ook moesten ze de muur en tegels reinigen

zo konden ze al het werk beëindigen

maar helaas veel tegels waren niet meer goed

dus deze tegels dan ook maar weg als het moet
Nu moeten wij tuinman Bart er nog even bij halen
Omdat hij de coniferen nog moet weghalen
Hierna komt de stratenmaker met ons praten
Want hij moet vullen de ontstane gaten
Zo zien jullie het bestuur is veel op de baan
Maar met veel liefde om ons clubbestaan

John Wortel

RADIO PHOENIX

Nu Dody graag nog wat stukjes wil hebben voor deze leuke rubriek, kruip ik maar weer eens in de pen. Het is misschien aardig om iets te vertellen over mijn andere vrijwilligers werk. Toen wij nog grote reizen maakten, filmde mijn man altijd. Thuisgekomen monteerde ik ze dan. Op cassettebandjes, dat ging toen zo, sprak ik het verhaal van de reis in en zette er muziek bij. Leuk werk. We hebben die films ook in sommige bejaardenhuizen getoond. Op een gegeven moment werd er in Het Krantje een oproep gedaan voor medewerkers voor de Ziekenomroep Radio Phoenix. Omdat ik al enige ervaring had met het inspreken van films dacht ik, dat is iets voor mij. Radio Phoenix had aanvankelijk de studio in het ziekenhuis Sint Antoniushove maar na een paar jaar zijn we verhuisd naar het bejaardencentrum De Mantel. We zonden uit in Leidschendam en Voorburg voor Antoniushove, Prinsenhof en De Mantel. Het resultaat was dat ik daar 17 jaar heb gewerkt. Phoenix bestond uit ongeveer 30 jongelui die enthousiast radio maakten. Ik was twintig jaar ouder dan de rest. Al heel gauw vroegen ze of ik het programma Klassieke Meesterwerken wilde presenteren want daar konden die jonge mensen niet veel mee. Dat paste precies bij mij. Wat fijn om die programma's te maken. We draaiden veel op verzoek maar waren er geen verzoekjes dan stelde ik zelf het programma samen. Na een poosje wilde het bestuur graag dat er een programma voor ouderen werd gemaakt. Met collega Ankie hebben wij dat gestart en op de woensdag namiddag draaiden we 2 uur lang verzoekjes van de luisteraars. Het was een erg leuk programma. Het Prima uurtje heette het. Of dat nog niet genoeg was werd er geopperd dat een uur gewijde muziek toch wel bij de omroep zou passen. Niemand wilde dat presenteren en wie deed het? Ook dat paste wel bij mij dus dat kon er ook nog wel bij. Ooit belde er een meneer op, die zei, mevrouw u bent toch de presentatrice van het ANP journaal? Neen meneer, dat ben ik niet. Nou ik weet zeker dat u het wel bent. De volgende avond belde hij weer. Heel boos, ik weet zeker dat u het bent! Waarom geeft u dat niet toe? Hij was niet te overtuigen dat ik het niet was. Dat zijn grappige dingen tussendoor. In 1998 is Radio Phoenix helaas opgeheven. Er waren steeds minder luisteraars. Men had veelal eigen apparatuur, er was geen behoefte meer aan. Jammer, het was een mooie tijd. Ik zou er veel meer over kunnen vertellen maar ik laat het hierbij.

Janine Marseille

HOE WERD IK LID?

Den Haag telt tientallen koffietenten, vrijstaand gelegen en koffiehuisen in pandig. Dat heb ik uit het boek morgen gratis koffie. Er waren 20 jaar terug 150 koffiehuisen, nu hoogstens 50.

Mijn buurman was aannemer en nodigde mij uit in de Prinsevinkpark aan de Kerkhoflaan in Den Haag waar notabele notarissen een kopje koffie, en werkluizen en bak pleur dronken en waar ik opgenomen werd in de club onder leiding van uitbater Frank van de Valk. Diens vader Piet met zijn vrouw waren bij ons lid. Zij hielpen Frank wel eens bij drukte bij begrafenissen, als er broodjes klaargemaakt moesten worden. Ik denk soms wel 4x per week, en daar kwamen wel 50-70 man. Bij een van de samenkomsten won ik het prachtige boek morgen gratis koffie.

Piet en Riek boulden bij ons en zo kwam ik daar ook terecht. Ik ben in 2003 lid geworden van Grand Cru. Uitbater Frank heeft vanaf 1980 "de Prinsevink gerund" 's morgens om 6 uur open. Hij heeft het koffiecafé in 2019 verkocht.

Peter Kloek.

WHAT'S IN A NAME

Een paar jaar geleden deden Kees en ik de wedstrijd-leiding bij een open toernooi dat in het winterseizoen in ons Boulodrôme gespeeld werd. Zoals dan gebruikelijk is, droegen wij de clubkleding van Grand Cru '82 met een naambadge op onze kleding gespeld.

Als wedstrijdleiders ontvang je alle teams, in je het inschrijfgeld, zorg je ervoor dat het wedstrijdssysteem voor iedereen duidelijk is en, niet onbelangrijk, ben je verantwoordelijk voor het correct noteren van de scores en het aan de hand daarvan berekenen van de uiteindelijke winnaars. Nu was het mij van het begin af aan al opgevallen dat sommige deelnemers ons wat vreemd aankeken, maar ik dacht daar verder niet echt over na.

Als wedstrijdleiders heb je het even rustig wanneer alle partijen aan de gang zijn en dan ga je vaak even een kijkje nemen in de hal. Zo stonden Kees en ik op zeker moment ook samen te kijken bij een baan en toen zei een speelster wat zij zo grappig vond aan onze naambadges. Pas toen viel het kwartje!

Kees TAP en Theo PROOST

WANNEER BEN IK GAAN JEU DE BOULEN?

Nou niet op een Franse camping.

Wel vaak in Frankrijk geweest om te skiën, maar dat is een ander verhaal.

Jarenlang heb ik met veel plezier korfbal gespeeld. Toen mijn clubje De Raven aan de Hengelolaan te weinig leden had, ben ik op zoek gegaan naar een ander korfbalclub en dat is Phoenix in Zoetermeer geworden.

Leuk om te vertellen dat aan de Hengelolaan nu de "De Goede Worp" Jeu de boule speelt.

Ik heb altijd een nostalgisch gevoel als ik bij D.G.W ga bouden!

Het was een gezellig tijd, want.....

...na het korfbal werd er lang nagepraat en natuurlijk borrelen met hapjes en ook uit eten gaan.... Niet te

vergeten de trainingskampen om de conditie op peil te houden!

Later zijn we 10 jaar een lang een keer een week-eind naar Saarburg in Duitsland gegaan op de camping "De Wasberg" ! Daar heel veel gelachen om de spelletjes, speurtochten en..... in opdracht verkleden om een gezegde of een sprookje uit te beelden.

En traditie getrouw ieder jaar werd een "Jeu De Boule" wedstrijd georganiseerd.

En zo is het begonnen z'n 35 jaar terug.

De leeftijden van deze gezellige ploeg waren heel divers en de oudste onder ons (vooral mannen) zijn een Jeu de Boule baan gaan maken naast het clubgebouw van deze korfbalclub.

Kon je niet meer korfbal ging je automatisch Jeu de Boule spelen.

En niet zomaar een balletje gooien.....er werd en wordt volgens de officiële regels gespeeld.

Dus na mijn korfbaltijd (op mijn 52ste jaar) sloot ik mij aan bij de Jeu de Boule groep. Iedere zondag in de zomer werd en wordt nu nog steeds gebouled. Ik ben nu net 75 jaar geworden, kan je nagaan hoe de tijd vliegt.

De groep is (bijna) niet veranderd, wel ouder geworden, maar.....we borrelen nog altijd met hapjes.

En maken een busreis of gaan uit eten, zodat we nog altijd een hechte groep zijn.

Die lief en leed met elkaar delen, (nu in deze corona tijd zien we elkaar bijna niet) maar dat terzijde.

Na mijn werkzame leven, ben ik als vrijwilliger/ster gaan werken bij de WOEJ aan de telefoon en als chauffeur. Dus het zwarte gat moet ik nog zien te vinden. Bij de Woej leerde ik Peter Kloek kennen en die haalde mij over om te komen bouden bij Grand Cru! Na lang nadenken....toch gedaan en zeker geen spijt gehad.

Ik dacht dat ik aardig kon bouden, maar door de lessen van Jacques van de Meer merkte ik dat er nog heel wat te verbeteren was aan b.v. houding. Later les mogen krijgen van Peter Dijkstra met veel tactische aanwijzingen, nodig voor de wedstrijden.

Maar gezelligheid kent Grand Cru ook!!

En Vanaf het eerste moment voelde ik mij zeer thuis bij Grand Cru.

Want uit eten gaan en met elkaar lunchen gebeurt ook bij Grand Cru (ik organiseer dat graag).

Het is een beetje lang verhaal geworden, als ik eenmaal ga vertellen houd ik niet meer op.

Ik kijk met verlangen uit dat we weer kunnen gaan bouden na deze corona tijd. En om deze tijd te drukken, bouden we met een klein groepje in de Sytwende Park. Dat is best leuk om de ballen weer te voorschijn te halen.

Tot ziens, Hieke Bouwer



WESTVLIETBEWAKING B.V.

24 uur per dag, 7 dagen in de week
bereikbaar en inzetbaar op gebied
van veiligheid en service.



info@westvlietbewaking.nl

070-3900254

www.westvlietbewaking.nl



VOLGENDE DATUM BOULETIN

2020

18 september

2 oktober

23 oktober

6 november

4 december

18 december



SPONSORING

Onze adverteerders in het metertje

Van Kan Stomen en Wassen, Prins Frederiklaan
167, Leidschendam
D. Olsthoorn, Venestraat, Leidschendam
Westvlietbewaking, Rijswijk

Bij Grand Cru hangen reclameborden van

AC Films, Leiden
Agaath weet Raad, Den Haag
Auto Ruiters, Wateringen
Balvert, Auto Susuki, Den Haag
De Bloemenvink, Leidschendam
Buitengewoon eten en drinken, Leidschendam
Chris van der Sman Timmerwerk, Leidschendam
Geelhoed Recycling, Nootdorp
Van der Helm uitvaartzorg, Damlaan
Leidschendam
Intercoiffure, Leidschendam
Joey Dijkstra, Onderhoud, Voorburg
Jumbo, Leidschendam
Kelder Hazelnoottaarten, Den Haag
Kippie Leidsenhage, Leidschendam
Mooijman Verzekeringen, Westeinde, Voorburg
Mr. Oscar Vernooij, Voorburg
Multi Fysio, Isabellaland Den Haag, J.W. Friso-
laan Leidschendam.
Nederlandse Orgel Federatie
D. Olsthoorn, Venestraat, Leidschendam
Opgewekt B.V. Zonnepanelen, Den Haag
Orchid Chinees Specialiteitenrestaunt, Leidschendam
Cafe "De Oude Sluys", Leidschendam
Autocenter van Paassen, Den Haag
Primera, Damlaan, Leidschendam
Promo de L' Eau, Rijswijk
Putman Techn. Inst. Bedrijf, Noordwijk
Reclame ABC, Middenweg, Den Haag
A. van Rijswijk, Leidschendam
RvDonk Installatietechniek, Den Haag
Rullens Tandtechnieker, Voorburg
Techno Security Services, Forepark, Leidschenveen
Tunderman Optiek, Leidsenhage, Leidschendam
Vreeburg Slagerij, Voorburg
Westvlietbewaking, Rijswijk
Van Zelst, Sassenheim

Klantendisplay

ABC Reclame
WenWah
Brand Fietsenhandel
Vreeburg Slagerij
Chris van der Sman Timmerwerken.

**Schenkt u eens wat aandacht aan onze sponsors
en adverteerders en als u er bent laat dan weten
dat u van Grand Cru'82 komt.**

COLOFON

VOORZITTER:

René van Donk 070-7577080

SECRETARIS

Jacques van der Meer 070-3272835

PENNINGMEESTER:

Dody Henze 070-3271472

FACILITAIRE DIENST

Cees Henze 070-3271472

BARTEAM

John Wortel 070-3272263

VERHUUR EN PROMOTIE

Nicolette ten Bosch 070-3277847

REDACTIE:

e-mail: redactie@grandcru82.nl
Redacteuren:
Theo Proost
Diverse verslagen door leden
Eindredactie: Dody Henze

DRUKKER:

Editoo B.V. te Arnhem

BOULODROME:

Fluitpolderplein 1b, 2262 ED
Leidschendam
070-2224000

ING BANK

NL 16 INGB 00052649 89

SPEELTIJDEN

dinsdag 13.30-16.30; 19.30-22.15
donderdag 13.30-16.30; 19.30-22.15
zaterdag 13.30-16.30 (voorlopig
nog gesloten)
zondag 13.30-16.30
e-mail: info@grandcru82.nl
website: www.grandcru82.nl



ZOALS HET WAS



ZOALS HET IS GEWORDEN



DE NIEUWE BLOKHUT

De nieuwe blokut staat weer in volle glorie. Hij is iets kleiner omdat er minder in opgeslagen zal worden dan in de vorige.

In deze blokut is net als in het hele pand een inbraak beveiliging aangebracht. Ook is er een rookmelder geplaatst.

Er mag in de blokut NIET meer gerookt worden.

Indien onbestelbaar:
Fluitpolderplein 1B, 2262 ED Leidschendam

